

**ДИНО БУДЗАТИ
ПОЛЕЗНИ НАСОКИ ЗА ДВАМА
ГОСПОДА ОТ СОЙ
ЕДИНИЯТ ОТ КОИТО
ЗАГИНАЛ ОТ НАСИЛСТВЕНА
СМЪРТ**

Превод от италиански: Нева Мичева, 2011

chitanka.info

Един мъж на около 35 години, на име Стефано Консони, облечен с известна претенциозност и с бяло пакетче в лявата ръка, в десет часа вечерта на 16 януари тъкмо минаваше по улица *Фиоренцуола*, по това време безлюдна, когато изведнъж чу около себе си нещо като звучно жужене на едри мухи. Мухи посред зима и в този студ? Удиви се и махна с ръка, за да ги отпъди. Но жуженето все повече заприличваше на шепот и в един момент му се стори, че отличава думи — съвсем тихички, каквито излизат понякога от слушалката на телефона, ако я оставиш на масата посред разговора, а събеседникът продължи да приказва. Озърна се, честно да си кажем, със свито сърце, защото улицата бе съвършено пуста: от едната страна къщите, от другата — дългият зид на гарата, а уличните лампи най-нормално си светеха. Но никой не се виждаше наоколо.

— Какво има? — най-сетне събра кураж да попита колебливо, след като пак се помъчи да разгони чудатите шушукания, сякаш са пеперуди, но не успя.

Спря на място, силно объркан. Замисли се дали пък тая вечер не се е почерпил в повече. Но не. Достраша го. От друга страна, звуците бяха такива тънички. Ако идеха от човешко същество, то трябваше да е не по-високо от двайсет сантиметра. Тогава се взе в ръце.

— Ей, мухи нещастни, какви сте вие бе?

— Хи-хи! — изкиска се отдясно, току до него, друг глас, различен от първия. — Мънички сме, хи-хи!

Стефано Консони с разбираема тревога погледна нагоре, към фасадите на близките сгради, да не би някой да се е показал и да слуша. Всички прозорци бяха затворени.

— Което е право, право е — обади се в този миг първото гласче, с комично официална и сериозна интонация. — Защо да не си кажем какви сме, Макс? — (Явно се обръщаше към другаря си.) — Аз съм професор Джузепе Петерконди... всъщност покойният Петерконди... а този младеж, който, обзалагам се, вече успя да ви досади, е моят племенник Макс, Макс Адинолфи, и той в моето положение. А ние, ако позволите дързостта, с кого имаме честта...?

— Консони, казвам се Консони — тросна се мъжът, който още не можеше да се освести. После помисли малко и добави: — Хъм, да не би случайно да сте духове?

— Е... в известен смисъл — съгласи се Петерконди. — Според някои може и така да бъдем определени...

— Хи-хи! — обади се отново, безкрайно развеселен, гласът на Макс, особено съскав и превзет. — Мънички ссме ние, мънички! Де да ни бяхте чули сснощи... сснощи какви глассища вадохме... — и се заливаше от смях.

— Какво имате предвид? — попита Консони, който започна да си връща самочувствието.

— Работата е там — смирено пошепна Петерконди, — че лека-полека чезнем. Имаме право да останем тук най-много двайсет и четири часа. И бързо се топим. От снощи в полунощ обикаляме... така че след два часа *адьо*, драги ми господине.

— Ха-ха! — изхили се Консони, вече съвсем успокоен. (Духове, духове, ама с краен срок в полунощ. Какъв майтап щеше да падне, като разказва случката после.) И продължи най-свойски: — Та, професор Петерконди...

— Браво, Бога ми — прекъсна го гласчето на професора, — каква бързина, каква памет, веднага научихте името ми.

— Ами аз — продължи Консони, за миг отново обзет от смущение, — точно това исках да кажа, че името ви ми звучи познато.

— Хи-хи! — изкикоти се невъзпитано племенникът Макс в лявото му ухо. — Чу ли, чичо? Звучало му познато! Ах, това наистина е сстрахотно!

— Престани, Макс — тежко-тежко рече Петерконди, доколкото олекналото му състояние го позволяваше. — Господин Консони, благодаря ви. Действително, смея да твърдя без излишна скромност, че бях приличен хирург.

„Чудесно — помисли си Консони, — я да се позабавляваме сега.“ И каза тихо, но отчетливо:

— И с какво, професоре — попита учтиво, — мога да съм ви полезен?

— Разбирате ли... — обясни невидимият остатък от хирурга Петерконди. — Дойдохме тук да търсим една личност, с която имам сметки за уреждане. Знаете ли... Аз лично извадих лошия късмет да бъда убит!

Консони се престори на изненадан.

— Убит ли? Човек като вас? Как така?

— С цел обир — отвърна сухо и сериозно гласчето.

— И кога? Къде? — попита с безочие Консони.

— Ето на онзи ъгъл, именно на онзи ъгъл... преди точно два месеца...

— Ти да видиш! — Консони никога не се беше забавлявал толкова. — И сега... един вид сте дошли да търсите... дошли сте да го търсите...

— Именно, господине, и ако вие...

— Добре де — прекъсна го Консони и се изтъпани разкрачен, в предизвикателна поза, — а ако го намерите, какво...?

— Хи-хи! — противно се изхили младият Макс. — Вярно, да! Много семе мънички! Боже мили, какви останахме мънички!

— Питате, господин Консони — продължи церемониално професорът, — от каква полза би ми било, ако случайно, нали така... ако случайно издиря извършителя?...

— Ами да, точно — усмихна се Консони, — чудех се...

Тук настана внезапно, смазващо мълчание, което превзе цялата улица. Консони чакаше притеснен и неразбиращ.

— Кхъм, кхъм! — най-сетне се прокашля Петерконди. — Питате, значи... Е, първо на първо, можем да му изкараме ангелите. Човек като вас, с чиста съвест, е друго. Но онзи! Мислите ли, господин Консони, че ако онзи ме чуе, няма да се потресе?

— Поне — Консони не се сдържа и тихо се изкикоти — със сигурност ще се смути, бих рекъл...

— Ето, виждате ли... освен това...

— Освен това — изсъска нагло и провлечено племенникът Макс — ссме сспособни да пророкуваме...

— Да пророкувате ли? — попита Консони, защото си беше невежа. — В какъв смисъл?

— Макс има предвид, че можем да изиграем лоша шега на този непрокопсаник, като му предскажем бъдещето...

— Ами ако бъдещето примерно е хубаво? — възрази Консони, запали цигара и леко наклони глава. — Дано димът да не пречи на господата...

— За никого — отбеляза Петерконди, без да обръща внимание на подхвърлянето за дима, — за никого бъдещето не е точно хубаво. Достатъчно е например някой да узнае кога ще умре, дайте му само

тази информация и повярвайте, господин Консони, остатъкът от живота му ще е отровен.

— Щом казвате, професоре! Впрочем не мислите ли, че е възстудено? Я да се поразгъпчем... — тръгна напред и замаха с дясната ръка на височината на ухото си, сякаш да отпъди непоносимия Макс.

— Хи-хи! — веднага се изкикоти той. — Чичо, кажи му да спре да ме гъделичка!

Мина двайсетина крачки. Отдалеч, но много далеч, долетя неясно тракане на трамвай.

— Е? — попита Петерконди в лявото ухо на Консони, който се сепна.

— Ами... знам ли... Току-виж... някоя полезна насока... току-виж, драги ми професоре, мога да ви дам някоя полезна насока...

— Хи-хи! — явно голям смях напуши малкия Макс. — Чу ли, чичо? Полезна насока, а? Това вече наистина е фантастично!

— Няма ли да престанеш? — избухна Консони и спря, искрено раздразнен.

— Хи-хи! — продължи Макс, но вече под сурдинка. — Просстете, господа. Какво сси носсите в това пакетче? Бихте ли ми казали?

Консони мълчеше.

— Сладки? — подсказа със съскане Макс. — Май наистина е пакетче сладки. Нали?

Консони не отговори. Замисли се за миг. Сетне нахакано започна:

— Ще извинявате, професоре, ама тези двайсет и четири часа не можехте ли по-добре да си ги уплътните? Аз във вашето положение щях добре да се позабавлявам и да си угодя с едно-друго...

— С какво например?

— Такива женички има наоколо!... Под фустите им де, каквито сте ситни, ха-ха... щеше да е направо страхотно.

— Е, честно казано — обясни все така сериозно Петерконди, — настрана че определени нагони аз... с две думи, ние вече не мислим за подобни неща, разбирате ли?

— Ха-ха! — превиваше се Консони. — Ами ако... какво ако момичето пръцне, а? Представете ли си, професоре, как ще ви

изстреля като тапа? Представяте ли си? — и се хилеше без срам и свян...

Само Макс, макар и с известно закъснение, се присъедини към веселието му, но в обичайния си неприятен тон.

— Хи-хи! — кискаше се. — Ах, вярно е, ссъвсем е вярно. Ние ссме такива мънички!

Петерконди върна разговора в релсите му.

— Тъкмо казвахте, господин Консони, че можете да ни дадете някоя полезна насока... Много ще съм ви задължен... за съжаление времето ни притиска...

— Да, да — отговори мъжът, — може и нещо да се направи... но така, на момента... Впрочем знаете ли, аз съм в отлични отношения с полицията...

— Хи-хи! — настойчиво шушнеше Макс. — Мънички ссме, мънички... и ззнаем да пророкуваме...

Консони погледна ръчния си часовник. Десет и трийсет и пет. Каквото и да ставаше, до час и половина щеше да се е отървал от тази напаст.

— Чичо, я виж — обади се тогава Макс с неизменния си жизнерадостен, светски глас, — виж госсподин Конссони: какво му е това там до носса?

— Вярно — откликна Петерконди, — не бях го забелязал... Я да погледна... да, червеното петънце, ахааа, нищо добро не вещае това петънце...

— Какво... какво говорите?

— Ами, господин Консони — обясни професорът, — никак не ми харесва вашето петънце, да ви кажа, дано не е... На пипане боли ли ви?

— Тук ли? — рече Консони и го докосна лекичко с десния си показалец.

— Боли, нали? — попита Петерконди. — И откога е така?

— Какво значение има? — Консони не изглеждаше толкова нафукан, колкото преди малко. — Преди два месеца май ми излезе.

— Каква ирония на съдбата — Петерконди звучеше съвсем професионално, — имал го е и преди два месеца... наистина любопитно...

— И какво сега? Какво ще рече това?

— Сега нещата радикално се променят, уважаеми господин Консони. — (Гласецът тъй изтъня, че мъжът трябваше да накланя глава, за да го чуе.) — Да знаех, щях да си спестя усилието.

Консони спря. Още веднъж пипна червеното петно до носа си...

— Това пък защо? — попита неуверено.

— Не разбирате ли? — настоя професорът. — Просто вече е все едно!

— Кое е все едно?

— Вие и ние... от професор Петерконди да го знаете, господине...

Чу се доволното гласче на Макс:

— Сструва ми ссе, че разбирам, чичо... Не е ли сстрахотно? Изглежда жив и здрав, а всъщност... и на него му е сскроена шапката! — и тъничък смях остро просвистя из пустата улица.

— Ама какво става? Някой ще ми каже ли? — Консони започваше да се вбесява.

— Саркома, уважаеми — отвърна хладно Петерконди. — Така се нарича. И вече нищо не може да се направи.

— Хи-хи, вярвайте ни, вярвайте — кискаше се наглият Макс, — чичо сси знае работата, не ссе съмнявайте. Щом той казва, можете да разчитате... Хи-хи... Ние пророкуваме, господин Консони...

— По дяволите! — възкликна той жегнат. — Ще ида на лекар! Дори да е както вие казвате, ще се излекувам, не ми липсват средства, да не мислите...

— Лекар, хи-хи! — иззлорадства Макс. — Не ти ли сстана ясно, че няма кой да ти помогне?... Вече сси от нашите.

Консони понечи да отвори уста, но...

— Върви, върви да занесеш сладките на твоята любима! — подигра се Макс. — Тичай, тичай, младежо! Заминавай да й дадеш някоя полезна насока!

— Особен случай — сериозно и някак умиротворено отбеляза Петерконди. — Веднага те познах, Консони... в мига, в който се появи в дъното на улицата, те познах... а ето, има-няма два месеца още, три в най-добрия случай... Струва ми се, че можем да си вървим, племеннико...

Консони вдигна ръка към яката си. Дъхът му секна.

— До скоро виждане, младежо! — изгаври се Макс. — И умната сс пасстите сс крем!

Този път и Петерконди се разсмя от сърце. Прозвуча като стършел. Двамата се отдалечиха с разюздан кикот. Изчезнаха отгатык гаровия зид, над мрачните железопътни насипи.

— Гадове! Гадове мръсни! — изруга Консони. — Важни господари! Нещастници! Все тяхното става накрая!

Объркано се оглеждаше наоколо. Но нямаше никой, цареше абсолютна тишина. Един плъх изпълзя от шахтата. Канапчето се изхлузи от пръста на Консони и белият пакет тупна на земята с хартиено изшумоляване.

— Гадове — прошепна отново мъжът. И предпазливо, с връхчето на пръстите, опипа нещото на бузата си, а то болеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.